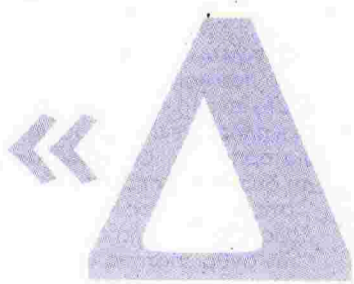

Ο Τζέιμς Τζόις

Στο μυαλό του Τζέιμς Τζόις

Ενα απάνθισμα απόψεων **για τη ζωή, την τέχνη, τη γραφή και την κριτική** από τα λογοτεχνικά και τα αυτοβιογραφικά κείμενα **του ιρλανδού πεζογράφου** δίνει πρόσβαση στη σκέψη και στο συγγραφικό εργαστήρι του

ΤΖΕΗΜΣ ΤΖΟΥΪΣ
Επικίνδυνη γραφή.
Σκέψεις για τη ζωή, την τέχνη, τη λογοτεχνία

Ανθολόγηση, επιμέλεια
Φεντερίκο Σαμπατίνι.
Μετάφραση Άννα
Παπασταύρου. Εκδόσεις
Πατάκη, 2020, σελ. 245,
τιμή 11,90 ευρώ

«*εν μπορείς να φανταστείς πόσο θέλω να συνεχίσω να γράφω αυτή τη στιγμή. Έχω γράψει αρκετά και, προτού συνεχίσω προς αυτή την κατεύθυνση, πρέπει να βρω κάποιον λόγο να το κάνω – δεν είμαι Μεσσίας της λογοτεχνίας»* έγραφε στον αδερφό του Στάνισλας το 1906 ο συγγραφέας που θεωρείται σήμερα ο πιο ρηξικέλευθος πεζογράφος του 20ού αιώνα.

Ως τότε ο *Τζέιμς Τζόις* είχε δημοσιεύσει μονάχα διηγήματα και βιβλιοκρισίες. Γρήγορα θα αναδυθεί μια συγγραφική αυτοπεποίθηση: «*Είμαι από τους συγγραφείς αυτής της γενιάς που ίσως δημιουργούν επιτέλους μια συνείδηση στην ψυχή αυτής της αξιοθρήνητης φυλής»* παινεύεται τον Αύγουστο του 1912 στη σύντροφό του *Νόρα Μπάρνακλ*, για να καταλήξει, φτασμένος συγγραφέας πια, να ισχυρίζεται: «*Η απαίτηση που έχω από τον αναγνώστη μου είναι να αφιερώσει όλη του τη ζωή στην ανάγνωση των έργων μου»*.

Ο *Φεντερίκο Σαμπατίνι*, καθηγητής Σύγχρονης Λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο του Τορίνο, επιμελείται μια θεματική ανθολογία που επικεντρώνεται στις θέσεις του σπουδαίου Ιρλανδού για τη ζωή, την τέχνη, τη γραφή και την κριτική.

Αυτό το απολαυστικό απάνθισμα απόψεων, που αποτυπώνουν την εξελικτική διαδρομή του συγγραφέα Τζόις, ασφαλώς θα βρουν εξόχως διδακτικό οι μαθητευόμενοι στη δημιουργική γραφή. Ο Σαμπατίνι αποδελτιώνει παραθέματα από τα λογοτεχνικά κείμενα και αποσπάσματα από συνεντεύξεις, επιστολές και αυτοβιογραφικά κείμενα του Τζόις.

Αν αναρωτιέται ο αναγνώστης αν είναι θεμιτή η συμπαράθεση και η εξίσωσή τους, παίρνει απάντηση από τον ίδιο τον συγγραφέα του *Οδυσσέα*: «*Η τέχνη δεν είναι φυγή από τη ζωή. Είναι το εντελώς αντίθετο. Η τέχνη είναι η πιο καίρια έκφραση της ζωής»* και το ύψιστο ερώτημα για ένα έργο τέχνης, στην περίπτωση, είναι «*πόσο βαθιά είναι η ζωή από την οποία πηγάζει»*.